

Jij bent van mij

Jij bent van mij

Maris Top

Schrijver: Maris Top

Omslagontwerp: Giulia Valery Top

https://www.instagram.com/liliths_highlighter

ISBN: 9789402184891

© Maris Top

's Nachts rond een uur of vier komen de wolven. Iedere nacht opnieuw. Met hun intens gejang eisen ze keihard de aandacht van iedere vezel in mijn lijf. Dan word ik omhoog gezogen uit een diepe slaap. Of eigenlijk moet ik zeggen, de half comateuze toestand waartoe ik mijzelf 's avonds drink.

De hele film wordt opnieuw afgedraaid in mijn hoofd. Iedere nacht weer. Van minuut tot minuut. Ik kan er niets aan doen. Dus laat het maar gebeuren. De galsmaak in mijn mond is misselijkmakend. Ik zou een slokje kunnen nemen van het glas water naast mijn bed maar blijf het uitstellen.

Ik wil niet verzachten. Ik wil dat de fysieke pijn mijn gekwelde geest overheerst. Mijn hoofd bonkt en mijn lichaam is klam van het zweet. Tussen mijn borsten ligt een klein plasje water. Het sijpelt langs mijn BH beugel naar beneden. Ik heb mij niet eens uitgetkleed voor het naar bed gaan.

De knoop van mijn spijkerbroek prikt in mijn navel. Er is niets dat ik me kan herinneren van gisteravond. Hopelijk was er niemand die mij gezelschap hield.

Ik moet deze kwellingen doorstaan. Alleen in mijn donkere slaapkamer passeren ze allemaal. Ongenadig en helder.

De nachtmerrie begint als 's nachts om drie uur het snerpende geluid van de deurbel klinkt.

Een nachtelijke bezoeker voorspelt doorgaans niet veel goeds.

Als ik tussen de slaapkamergordijnen naar beneden gluur zie ik de politieauto al staan. Mijn handen trillen als ik de sleutel in het nachtslot steek.

Ze hoeven niets te zeggen. De uitdrukking op beider gezichten vertelt al waar ze voor komen.

De kleine blonde agente die probeert mij omhoog te hijsen nadat ik schreeuwend door mijn knieën zak.

Ze blijft maar aan mijn arm trekken. 'Het komt wel goed mevrouw,' stamelt ze als een mantra, meer voor zichzelf dan voor mij.

Van de rit naar het ziekenhuis weet ik niet meer zo veel. Ze zeggen dat je lichaam in staat is zichzelf te verdoven als de pijn erger is dan je op dat moment aan kan. Om het even wat voor pijn.

Het ongeloof dat heerst, is ook een bekende fase. Over verlies, leed, moord lees je in de krant, of als kerstbijlage in Libelle met een kop thee op de bank.

Het gaat altijd over anderen. Totdat de hersenen hebben kunnen waarnemen wat de ogen zien. Maar dan nog.

Elke dag word ik met een schok wakker om tot het besef te komen dat ze er niet meer is. En die schok snijdt tot in de kern van iedere vezel.

De begrafenis was een wazige roes. Mede dankzij de kalmerende pillen die de huisarts mij had toegeschoven. Ik nam ze gretig. Mijn zus Sonja week de eerste dagen niet van mijn zijde. Regelde het gedoe met de begrafenisondernemer. Ze hielp me met het uitzoeken van de muziek. Wat overigens een ondoenlijk lange lijst was op haar muziekaccount. Lijstjes met daarbinnen sublijstjes vol rock en hiphop plus godzijdank ook een mapje favorieten. Ik wilde haar lievelingsnummer zo hard mogelijk uit de speakers laten knallen tijdens de dienst maar Sonja wist me ervan te overtuigen dat dat niet gepast was. Uiteindelijk zocht zij drie nummers uit. Ik vond het best. Karel nam de zorgtaak voor hun twee kinderen op zich. Met witte smoeltjes en strak gekamde haartjes zaten die twee kleuters op de achterbank van de zwarte limousine op weg naar de begraafplaats. Met verbaasde ogen aan hun vader vragend waarom hun grote nicht Alex er vandaag niet bij was. Karel strijkt de jongens liefdevol over het hoofd en kijkt dan hulpeloos mijn kant op.

Ga er maar aan staan. Ik kon toch moeilijk tegen die hummels zeggen dat zij het was die in de kist in de voorste auto lag.

De zaal was vol tijdens de plechtigheid. Mensen leunden tegen de wanden of zaten zelfs op de grond. Het was warm. Ze had veel vrienden. Natuurlijk had zij die. Haar Facebookpagina was spontaan tot condoleanceregister verworpen.

Alexandra, Alex, Lexie..

Als ze er bij was geweest kon ze tevreden zijn. Zoveel belangstelling voor haar persoontje. Ze had het prachtig gevonden. Vóór haar dood, als we gingen winkelen of koffie drinken in de stad was er altijd wel iemand die ze kende. 'Zie je die jongen daar mam, die heeft een oogje op mij' of 'Oh, zij daar met die rode jas, had ik je daar al over verteld dat.....' Ik genoot altijd van haar gebabbel.

De lessenaar staat naast de kist. Telkens gaat er iemand achter staan om iets over mijn kind te zeggen. De docent Nederlands van Alex heeft nu plaats genomen achter het houten blok om te spreken.

Zijn gelaatsuitdrukking serieus, zijn stem monotoon. Ik versta er geen moer van. Hij kan net zo goed Chinees spreken, er komt geen woord van binnen. Zijn vlezige lippen vormen steeds een ovaal terwijl hij praat. Open en dicht, open en dicht als een happende vis. Grappig, dat was me nooit eerder opgevallen. Alex mocht hem graag. Hij neemt een kleine pauze voor een slokje water en praat maar door. Achter mij dendert een orkest van gesnik. Het nummer 'De zee' van Trijntje Oosterhuis zet in.

Ik verzuip in de golven terwijl mijn lijf zich niet verroeren kan.

De rij mensen om mij de hand te schudden is eindeloos. Er heerst een beklemmende stilte, alsof niemand adem durft te halen. Men mompelt wat, niet wetend wat te zeggen tegen de moeder van de onfortuinlijke dode. De meeste aanwezigen ken ik niet eens. Ze kijken mij schuchter aan.

Dan zie ik het bekende gezicht van Kirsten in de rij naar voren schuifelen. Kirsten was Alex hartsvriendin sinds de kleuterschool. Ze hangt aan de arm van haar moeder Hanna en knijpt zo hard in diens hand dat haar knokkels wit zijn. Ze snikt onophoudelijk. Hanna en ik dronken vaak wijntjes als de meiden samen speelden. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen Annet,' zegt Hanna.

'Het geeft niet,' zeg ik en druk even haar hand. Háár dochter gaat verder, zal afstuderen, kinderen krijgen, misschien voor Hanna zorgen later. Voor mij is dit toekomstbeeld afgesneden. Ik zie aan haar manier van kijken dat zij hetzelfde beseft. Er zijn geen woorden van troost behalve de clichés.

Mijn mooie meisje, koelbloedig en kil afgemaakt door hem.

25 messteken. In hals, borststreek, buik en talloze afweersteken in handen en polsen. Die ene in haar nek bleek achteraf de doodsteek. Dwars door de halsslagader. Daar heeft hij het mes heel diep naar binnen geduwd. Het autopsierapport heb ik wel 100 keer gelezen. Eerst begreep ik al de medische termen niet, maar ik bleef googelen tot de betekenis van ieder woord helder was.

Ik ken het rapport intussen uit mijn hoofd.

Bij de openslaande deuren staat de rechercheur die het onderzoek doet. Hoekma of Hoekers of zoiets. Ik blijf zijn naam vergeten.

Naast hem de kleine blonde politievrouw met haar collega, die die nacht bij mij aan de deur hadden gestaan. Zij waren het ook geweest die haar levenloze lichaam aantreffen omdat een buurman 112 had gebeld na aanhoudend gegil. De kleine agente is bleek en vecht manmoedig tegen haar tranen. Ze is nog jong. Misschien is het ook haar eerste moord.

‘Gecondoleerd mevrouw Visser,’ zegt een lange jongen met zacht gezicht die nu tegenover mij staat. Hij pakt met beide handen de mijne en houdt ze vast terwijl hij praat. ‘We hebben elkaar ontmoet op Alexandra’s verjaardag afgelopen zomer, misschien weet u het nog, ik heet Bart,’ zegt hij. ‘Met die barbecue, toen het zo warm was’. Ik staar uitdrukingsloos naar zijn gezicht en vaag is er iets van herkenning. Ze woonde net op kamers in Rotterdam. Een groot studentenhuus met een tuin en zes leuke meiden. Ze had de kamer zelf gevonden via ‘studenten huur.’ Super trots en vol verwachting over de nieuwe stap in haar leven. Ze zou de wereld verbeteren in de sociale sector. Opkomen voor de zwakkeren in de samenleving. Altijd bezig met anderen, dat kind van mij.

Amper drie maanden in haar nieuwe stad had ze al zoveel vrienden gemaakt dat de kleine binnentuin die avond uitpilde van muziek en gezelligheid.

De bomen en struiken waren versierd met waxinelichtjes en lampionnen. We zaten op kratjes en omgekeerde emmers in een kring om de vuurkorf. De sfeer was relaxed. Alsof ze nooit anders had gedaan legde Alex af en toe wat worstjes en diepvrieshamburgers op de barbecue. Zo knap vond ik dat, ze draaide er haar hand niet voor om zoveel mensen te voeden. Voor mij geeft een gezelschap van zes gasten doorgaans al ondragelijke stress. Bart ontfermde zich over de drankjes die avond. Hij bleek een bijbaantje in de horeca te hebben en kon aardig met het thuishapvaatje overweg. Bart laat mijn handen los. ‘ik vind het zo erg mevrouw,’ zegt hij. ‘Mag ik nog eens bij u langskomen in de toekomst?’ Ik kijk hem aan en knik.

Nooit vergeet ik meer de uitdrukking in zijn ogen als hij zich omdraait in de rechtszaal en vol in de mijne kijkt. Donker, boos, geïrriteerd. Met een fleem van ironie en zonder enige gêne.

Waarom staart hij niet naar de grond, ontwijkt hij mijn blik, kruipt onder de tafel van schaamte om wat hij heeft gedaan. Maar dat doet hij niet. Hij kijkt naar mij. Bijna beschuldigend, omdat ik indirect de bron ben van de ellendige situatie waarin hij zich nu bevindt. Ik ben háár moeder. Zijn advocaat pleit zijn onschuld. Hij heeft het niet gedaan, zegt ie. Alhoewel het bloed, háár bloed, op zijn jas is aangetroffen. Ze had zich eerder die week aan een kapot bierglas gesneden, beweert hij. Zijn werk is hij inmiddels kwijt. Dat vindt de rechter al een behoorlijke straf op zich.

Kutwijf.

Alex kende hem pas een paar weken. Ik wist dat ze verliefd was. Toch had ze hem nog niet mee naar huis genomen om aan mij voor te stellen. Dat vond ik eigenlijk gek, want Alex en ik deelden bijna alles. Hij reed in een mooie BMW en daar moest ie natuurlijk hard voor werken. Kennelijk in wisselende diensten. Want zowel 's avonds als in het weekend kwam het niet uit om bij mij langs te komen. Wel raar voor iemand die in een groentewinkel werkt. 'Hij is heel modern mam,' omschreef Alex hem.

'En heel ambitieus. Hij studeert dan wel niet of zo maar hij wil echt iets van zijn leven maken hier.'

Ik knikte en luisterde.

Immer verwonderd over het pad naar volwassenheid dat mijn kind liep. Ik moest haar langzaam loslaten.

Ik sprak haar iets minder dan normaal, die laatste weken. En als we telefoneerden klonk ze afwezig of gehaast. Een sms om haar welterusten te wensen werd soms pas 's morgens beantwoord. 'Ach, ze heeft het druk,' stelde ik mijzelf gerust. Alhoewel ik begreep hoe hectisch en nieuw haar studentenleven moest zijn ontstond een vaag gevoel van onbehagen dat zich niet liet sussen. Dat wat men ook het 'onderbuik' gevoel noemt en waarvan je achteraf zegt dat je er naar had moeten luisteren maar eerlijkheidshalve ook wel weet dat je met zulke vaagheden niets kan.

'Je kent hem niet mam. Hij is echt heel lief. Maak je niet zo druk.' En ik geloofde haar graag.

En daar zat die lieverd dan, toen de rechter uitspraak deed. Vrijspraak door gebrek aan bewijs. En dat dankzij zijn telefoon. Want terwijl mijn kind op wrede wijze haar laatste adem uitblies werd het signaal van zijn GSM in een andere stad in Nederland geregistreerd. Op drie uur rijden van haar huis vandaan. Precies de stad waar hij steeds volhield te zijn geweest. Om een kistje carambola fruit op te halen die een klant besteld had.

Helaas heeft hij het adres van de kweker niet kunnen vinden en keerde onverrichter zake terug. Nee, hij had niemand de weg gevraagd en ook niet hoeven tanken of zo.

Een golf van verontwaardiging klinkt door de zaal. De rechercheur, Hoekstra blijkt hij te heten, veegt zijn voorhoofd met een zakdoek af. De teleurstelling is zichtbaar in zijn afhangende schouders.

De zaak was zo klaar als een klontje. Buren hadden vroeg in de avond felle ruzie gehoord en later gezien dat Alex alleen op haar balkonnetje had zitten huilen.

Weer later die avond flarden van muziek en haar heldere lach door de openslaande balkondeuren.

Bovendien kwam het signalement van de blinde buurvrouw van het beneden appartement precies overeen met dat van hem. Met haar scherpe gehoor onderscheidde zij perfect iedere voetstap die klonk op de trap en wist zonder enige twijfel te vertellen wie er in huis was. Zij was de waakhond van het studentenhuis. Braaksporen waren er niet, dus het moest een bekende zijn geweest, die ze waarschijnlijk zelf had binnengelaten. De dader was gevlucht via het balkon. Dat de verdachte zijn enkel in het gips had was toeval, zei zijn advocaat. Gestruikeld over een krat mandarijnen toen hij een fruitdief in de kraag wilde vatten. Zijn baas kon dat niet bevestigen.

Sonja zit naast mij en wrijft al zowat een kwartier over mijn rug. 'Als ik nu een pistool had dan schoot ik hem dood,' fluistert ze en veegt met haar vingertoppen wat tranen weg.

Kloddertjes zwarte mascara vermengen zich met traanvocht en vormen zwarte vegen onder haar ogen. In mijn hoofd klinkt ondragelijk gegons. Vermengd met het zoemend geluid van de aanwezigen in de zaal die nu pratend de stoelen naar achter schuiven, hun boeltje bij elkaar zoeken, vertrekken. Mijn hart bonkt in mijn keel. Er zit een prop in de weg die zo groot voelt als een ingeslikte theedoek.

Mijn blik is gefocust op wat hij doet. Ik zie hoe zijn advocaat hem feliciteert. Hoe hij zijn rug recht, borst naar voren steekt. Ik zie mensen op hem toelopen, hem op de schouder slaan. Een oudere vrouw roept huilend: 'gerechtigheid' en kust zijn beide wangen. Vanuit mijn tenen vlamt met verbazingwekkende snelheid een hete sensatie langs mijn huid. Zo, van onderaf over mijn rug naar mijn hoofd. Tegelijk met deze hitte vlamt een woede in mij op, zo sterk, dat ik bijna bezwijk. Ik zie hem aan en laat het op me inwerken. Het is een gevoel dat ik nooit eerder heb ervaren maar onmiddellijk herken als diepe, intense haat. Het gonzen in mijn hoofd trekt weg en wat rest is het zware gevoel op mijn borst. Mijn wangen gloeien maar mijn handen zijn ijskoud.

Sonja begint zachtjes aan mijn arm te trekken. 'Kom op Annet, we gaan naar huis, weg hier.'

Werktuigelijk sta ik op en trek mijn jas aan. Daar komt mijn advocaat aangelopen. 'Het spijt me mevrouw Visser. Ik had deze uitspraak niet verwacht. We kunnen in hoger beroep?'

'Nee, laat maar,' zeg ik, onbeholpen wapperend met mijn handen.

'Lamzak' schreeuwt het in mijn hoofd maar mijn mond zwijgt, beschaafd als ik ben.

Sonja slaat haar arm om mij heen en duwt mij zachtjes richting de deur. 'Mijn zus komt er later wel op terug,' zegt ze tegen de advocaat. 'We gaan nu naar huis, ziet u niet wat dit met haar doet,' sist ze er met een fel hoofdgebaar in mijn richting achteraan. De telefoon rinkelt in zijn zak en met volle aandacht beantwoordt hij de oproep. Het leven gaat gewoon door.

De weken erna ben ik een dweil. Mijn collega's van kantoor laten me gelukkig met rust. Er is een bloemstuk bezorgd met een stemmige kaart waarop iedereen met moeite een goed bedoelde krabbel heeft gezet. De kaart ligt ergens onder de bank.

Ik laat de gordijnen dicht en kom het huis niet uit. Nou ja, af en toe dan. Om een nieuwe voorraad sterke drank en sigaretten te kopen. Met de grootste zonnebril op mijn gezicht die ik kan vinden.

Bij de buurtsuper hoor ik de mensen in de rij achter mij fluisteren. Niemand spreekt mij aan. Natuurlijk weet ik ook wel dat ik daar niet toe uitnodig met mijn ongekamde haren en vormeloze joggingbroek. Ik ben die zielige vrouw wiens enige dochter is vermoord. Praatjes verspreiden zich razendsnel.

'En de vader schijnt ook al jaren dood te zijn. Die had 'K' wist je dat? Zo sneu.' Ik moet mezelf verdoven met drank om niet krankzinnig te worden.

Om de andere dag komt Sonja langs om te kijken hoe het met me gaat. Ze laat zichzelf binnen met haar reservesleutel. Laatst bracht ze een pannetje soep en vanmorgen schoof ze een bakje lasagne in de koelkast. Helaas voor haar eet ik er nauwelijks van. Ik kan geen hap door mijn keel krijgen.

De lege wodka- en whiskyflessen voert ze hoofdschuddend af. 'Neem volgende keer dan chips mee of zo,' beantwoord ik haar verwijtende blik, terwijl ze de onaangeroerde soep in de wc kiepert.

'Ben je gek, natuurlijk niet! Je maakt jezelf nog kapot op deze manier Annet. Je moet toch eten.

En al die drank, waarom moet dat zoveel zijn. Hier schiet je niks mee op.'

Ze bedoelt het zo goed, die lieve zus van mij. Ik snap natuurlijk ook wel dat ik mijzelf niet eeuwig kan verstoppen voor de wereld en verdoven met drank. Maar voorlopig is dit mijn enige overlevingsmechanisme. 'Alexandra zou het vreselijk vinden om je zo te zien An,' zegt Sonja zachtjes.

Haar woorden doen vreselijk pijn.

Langzaam til ik mijn hoofd op en kijk haar aan. Ik heb mij nog nooit zo alleen gevoeld als op dit moment. Alex ziet niet wat ik doe. Nu niet en nooit meer. Punt. En daar moet ik mee leren leven.

Ik steek een sigaret op en blaas de rook in Sonja's richting. 'Laat me met rust,' mompel ik rauw.

Eigenlijk ben ik altijd de grote zorgzame zus geweest. Misschien omdat ik de oudste ben in ons gezin, maar het ging gewoon vanzelf. Met een ziekelijke moeder die moeite had zich staande te houden in het leven. Ik zie haar nog zitten, onderuit gezakt op de bank in haar vettige, blauwe badjas. Met opgetrokken benen zat ze zo'n beetje voor zich uit te staren. Dat gebeurde zo vaak dat er een onheilspellende kuil in de zitting was ontstaan. Het was háár plek en niemand had het lef om plaats te nemen in haar krater. Tegenwoordig weten we dat aan de grondslag van haar depressie waarschijnlijk een postnatale depressie vooraf ging. Destijds fluisterden de andere moeders op het schoolplein gewoon dat mevrouw Visser een lui wijf was. Mijn moeder stond niet bij het hek om ons op te halen na school.

Ze deed nooit mee aan uitjes zoals sportdag en al helemaal niks als overblijfmoeder.

Vanaf buiten kon je haar met gemak zien zitten op haar onneembare plek en vaak schoof ik de gordijnen 's middags al dicht om het zicht van de burens op haar te ontnemen. Ik denk dat ik een jaar of acht was toen mijn vader het huishoudgeld aan mij gaf om naar de supermarkt te gaan.

Vanaf dat moment kwam er meer regelmaat in ons eetpatroon. Al snel leerde ik zuinig boodschappen doen en iedere cent die ik overhield spendeerde ik aan nette kleding voor mijn kleine zusje Sonja. Nooit zou ik toestaan dat de moeders op het plein iets op ons uiterlijk aan te merken zouden hebben. Mijn vader vond het best, passief als hij was. Iedere morgen stapte hij op zijn fiets, broodtrommel onder de snelbinders, om naar het administratiekantoor te fietsen. 's Avonds als hij weer thuis kwam dook hij als eerste achter zijn krant. Dan, aan tafel bij het toetje, haalde hij altijd zijn wijsvinger door het schaalpje om zo het laatste restje vla op te likken. Walgelijk vond ik dat.

Het was een man van vaste gewoonten.

Er hing altijd een ongemakkelijke stilte bij ons in huis. Nooit vrolijke klanken van muziek of bulderend gelach na het vertellen van een mop. De toch al zo ongemakkelijke sfeer kon snel omslaan naar compleet drama.

Als mijn moeder na een verkeerde opmerking van pa hysterisch begon te huilen en mijn vader zich snel uit de voeten maakte.

Mij en Sonja achterlatend met een totaal ontredderde vrouw die haar waanbeelden nu op ons projecteerde. Met enige moeite wist ik haar dan te overreden een slaappil te nemen en legde haar in bed.

Mijn vader hield het medicijnkastje goed op slot, maar ik wist ondertussen ook waar hij de sleutel bewaarde. Bovenop het randje van het deurkozijn in de badkamer. Ik klom dan op de wasmand en wist feilloos de juiste pil uit het kastje te nemen. Overstuur als zij was jammerde mijn moeder over haar mislukte leven. Ik bleef dan naast haar zitten en hield haar hand vast tot ze sliep.

Op een zomerdag, ergens in juli vlak vóór de schoolvakantie, kwam de bovenmeester de klas in en begon te smoezen met de juf.

Juf Jetty keek verschrikt mijn kant op terwijl meester Willem in haar oor stond te fluisteren.

Ik was elf. Die zelfde ochtend had ik mijn moeder gedag gezegd, in haar gebruikelijke positie op haar veilige baken, de bank voor het raam. De buurvrouw was langsgelopen en vond dat haar hoofd zo vreemd opzij hing. Toen ze na het boodschappen doen weer naar binnen keek en mijn moeder nog steeds met die vreemde knik in haar nek op de bank zag heeft zij de politie gealarmeerd. Naast haar een leeg slaappillendoosje. Klaarblijkelijk wist mijn moeder ook allang waar de sleutel tot haar verlossing lag.

Ze liet geen afscheidsbriefje of enig andere vorm van boodschap na aan het gezin dat nu moederloos achter bleef. Ze was er gewoon tussenuit gepiept.

Na de zomervakantie was iedereen in de klas het voorval intussen gelukkig vergeten en werd er met geen woord over mijn moeder gerept.

Het snerpand harde geluid van de bel is zo'n inbreuk op de stilte in huis dat mijn hart van schrik een slag overslaat. Oh nee hè, hier heb ik zó géén zin in. Ik negeer de indringende toon hoewel het me mateloos irriteert. De gordijnen zijn dicht en als ik niet open doe dan hoepelt de bezoeker zo gewoon weer op. Maar de ongewenste gast is niet van plan zomaar te vertrekken. Een vastberaden vinger die onophoudelijk het witte knopje bij mijn deur ingedrukt houdt. Zuchtend schuifel ik naar het raam om voorzichtig tussen de gordijnen naar beneden te gluren welke malloot het lef heeft zo dominant mijn eenzaamheid te verstoren. Ik heb geen idee hoe laat het is.

Wat ik wel weet is dat ik al uren mijn glas goed gevuld houd met wodka en een beetje sinaasappelsap voor de smaak.

De regen klettert tegen de ramen en vóór de deur probeert een manspersoon een beetje houterig gebogen een gehavende paraplu boven zijn hoofd te houden. Drie spaken van het ding zijn gebroken en het geheel steekt als een nutteloze piramide boven zijn kruin.

Mal eigenlijk, hoe mensen geneigd zijn zich kleiner te maken in de regen. Alsof je van een kromme houding niet nat wordt.

Volgens mij is het die ene jongen, Bram of zoiets geloof ik.

Ik voel zowaar iets van medelijden zoals hij daar diep triestig nat staat te zijn.

Terwijl ik het gordijn iets verder opzij schuif kijkt hij plots omhoog. 'Ha, mevrouw Visser, ik ben het, Bart,' roept hij en zwaait enthousiast met zijn vrije arm naar boven.

Oké, vooruit ik laat hem heel eventjes binnen, besluit ik, enigszins nieuwsgierig wat hij van me wil. Terwijl ik naar de deur loop besef ik dat ik er niet uit zie. Wanneer heb ik eigenlijk voor het laatst gedoucht? Mijn haren hangen slonzig om mijn gezicht en een snelle snuif onder mijn oksel bevestigt dat ik al dagen hetzelfde shirt draag.

'Mevrouw Visser,' zegt hij met brede lach, 'wat fijn dat u thuis bent. Komt het gelegen?' Bij die laatste vraag staat hij al in de gang. De natte druppels lopen in straaltjes langs het gootje van zijn jas en vormen kleine waterplasjes op het laminaat.

'Hoi Bart,' is het enige dat ik uit weet te brengen.

De wodkaucht uit mijn mond moet je al van een meter afstand tegemoet komen, dat kan niet anders. Maar Bart lijkt er totaal niet op te letten. Of hij doet in ieder geval heel goed alsof.

Bart werpt een blik in de woonkamer en draait zich dan gedecideerd om op zoek naar de keuken.

‘Zo, nu eerst een lekkere bak koffie,’ zegt hij, terwijl hij in mijn keukenkastjes begint te rommelen.

‘Ik heb eigenlijk ook best trek in iets lekkers.’ ‘U weet wat ze zeggen over studenten hè, altijd honger’. Verbijsterd zie ik zijn handelingen aan en sta als een soort hersenloze domkop bij de keukendeur terwijl hij grijnzend zijn telefoon pakt en een pizzakoerier laat komen. ‘En doe er ook maar wat van dat knoflookbrood bij.’ ‘Ja, Straatweg ehh..12 toch?’ vragend mijn kant op kijkend.

Ik knik passief en laat me op één van de keukenstoelen zakken.

Het bezoek van Bart heeft mij wonder boven wonder goed gedaan. Na een paar sterk gezette koppen koffie bleek ik aardig honger te hebben en de pizzapunten smaakten eigenlijk opperbest.

Bart sprak onophoudelijk over Alex en wist smakelijk te vertellen over hun gezamenlijke studentenavonturen. In de korte tijd dat zij elkaar kenden was er duidelijk een diepe vriendschap ontstaan tussen mijn dochter en deze vrolijke jongeman. Ik hing aan zijn lippen tot het moment waarop ‘hij’ ter sprake kwam. ‘Ik kan er gewoon niet bij dat die klootzak is vrijgesproken,’ zegt Bart. ‘Hooft u nog wel eens wat van die rechercheur of is het onderzoek helemaal afgesloten? De laatste keer dat ik Hoekstra sprak was tijdens een bezoek aan mij, vlak na het proces. Enigszins beschroomd stond hij te dralen bij een afbeelding aan de wand waar Alex tegen een blauwe hemel breed lachend was geportretteerd. De foto was genomen in Frankrijk, net nadat ze geslaagd was voor haar eindexamen Havo. Het was heet geweest die dag, en op haar grote bos bruine krullen droeg ze een roze petje tegen de zon. We waren samen op de bonnefooi in mijn oude rode Volvo station gestapt en richting het zuiden gereden. We zouden wel zien waar we uit zouden komen. Het werd de beste vakantie ooit.

Hoekstra zat er zichtbaar mee in zijn maag dat hij het bewijs niet rond had kunnen krijgen.

Hij was het type ‘ouwe diender’ die zich met hart en ziel inzet voor elke zaak die op zijn pad komt.

‘Er klopt iets niet helemaal mevrouw Visser,’ had hij gezegd. ‘Ik kan mijn vinger er niet op leggen maar er zijn nog wat ontbrekende puzzelstukjes in deze zaak. Misschien hebben we wel de verkeerde verdachte in beeld.’

Ik vertel Bart over de twijfel die Hoekstra uitgesproken heeft.

‘Onmogelijk,’ stuift hij op, ‘het was die gluiperd, ik weet het gewoon